

SBORNÍK TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Tomáš Mlýnský

XXXVI. TRAPSAVEC 2010

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

TRAPSAVEC

POZOR NA ZMĚNY V TRAPSAVCI!!!

Od loňského ročníku jsou změny termínu uzávěrky i vyhlášení výsledků. Uzávěrka je už **28. ÚNORA** a oheň Trapsavce spojený s vyhlášením výsledků bude opět **POSLEDNÍ VÍKEND V KVĚTNU!** Změnila se také adresa pro posílání příspěvků.

Propozice 37. ročníku Trapsavce:

Soutěž je tématicky zaměřená na práce zasvěcené přírodě a trapsování.

Soutěží se ve dvou kategoriích dle věku a předchozích úspěchů:

Próza a poezie (nejlépe ohodnocená práce autora-ky do 23 let může získat cenu Malého trapsavce)

Kategorie Oldpsavců – Próza a poezie (ti, kteří získali v Trapsavci tři ceny a víc bez ohledu na věk)

Nejlépe ohodnocená práce bez rozdílu kategorie získává hlavní cenu – **Zlatého trapsavce**.

Každý účastník může do soutěže zaslat maximálně tři povídky (s rozsahem do čtyř stran textu) a maximálně tři básně – celkem 6 prací.

Své práce můžete posílat elektronickou poštou na e-mail:

soutez.Trapsavec@seznam.cz, touto cestou vám bude doručeno i zvadlo na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků. Do e-mailu uveďte prosím své občanské jméno a kategorii, případně i adresu a věk.

Stále je možnost poslat své práce i běžnou poštou na níže uvedenou adresu (stačí v jedné kopii). Na příložený lístek prosím uveďte své občanské jméno a kategorii, případně i adresu a věk. Přiložte také ofrankovanou obálku se zpáteční adresou pro posílání zvadla na slavnostní oheň.

Organizátoři Trapsavce se i nadále zavazují oslovovat autory / autorky účastníci se soutěže a **vydávat jim sbírky ve spolupráci se Sdružením Avalon.**

Uzávěrka soutěže je každoročně 28. února!

Své povídky a básně pošlete na:

Iva Spurná – Draculea

Lamačova 840/18, 152 00, Praha 5

e-mail: soutez.Trapsavec@seznam.cz

webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz

TRAPSAVEC

SLOVO OZNAČUJÍCÍ TRAMPSKÉHO PSAVCE.

(PAJDŮV SLOVNÍK NAUČNÝ, ROK VYDÁNÍ 1971)

Pokud se ti obsah tohoto sborníku líbil,
klidně ho pošli dál, budeme jen rádi a děkujeme!
V případě zájmu o účast v Trapsavci
najdeš propozice soutěže na začátku sborníku.

Fotografie z květnového ohně Trapsavce a vyhlášení výsledků:
http://tonyavalon.rajce.idnes.cz/TRAPSAVEC_2010/

Vybrané povídky a básně z víc jak 10 000 prací
poslaných do Trapsavce od roku 1971.
<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec3.php>

Trampské knížky a publikace,
sborníky Trapsavce a zpěvníky
(Miki Ryvola, Wabi Ryvola, Mirek Valina, Zdeněk Šmíd, Akéla,
Jupp, Belmondo, Juan, Tony, Lišák, Kazatel a další)
Najdeš na: <http://www.sdruzeni-avalon.cz/knihy.php>

Každý pátek najdeš trapsaveckou povídku či báseň
na folkovém serveru Folktime
<http://www.folktime.cz/>

Pro příznivce soutěže jsme založili skupinu na Facebooku,
jmenuje se (jak jinak) TRAPSAVEC.
Měly by se zde objevovat informace
o aktuálním dění okolo soutěže.

36. ročník Trapsavce je plný změn

Vyhlášení výsledků této tramské literární soutěže se uskutečnilo o víkendu 28.–30. května 2010 uprostřed drsné brdské divočiny na místě zvaném Empty camp.

Oproti předchozím ročníkům, kdy ohně Trapsavce byly v září, šlo o výraznou změnu v termínu, ale není to změna jediná. Kromě nové uzávěrky pro posílání povídek a básní (nyní je každoročně 28. února), byla dočasně zrušena kategorie do 23 let, a to z důvodu malé účasti. Opravdu doufám, že dočasně a že v brzké době se bude moci k této kategorii navrátit, neboť jen díky novému mládí může mít Trapsavec dál zelenou.

Další výraznou změnou je možnost posílání soutěžních prací mailem (!), a to už nejen pro zahraniční psavce, ale pro všechny. Samozřejmě se tím neruší klasické posílání poštou (ale opět změna – pozor), místo dosavadních devíti kopií, stačí pouze jedna.

Každý si proto může zvolit způsob, který mu vyhovuje nejlépe.

Do letošního Trapsavce došlo celkem 112 prací, z toho 46 povídek a 66 básní, což je dobrá zpráva, protože se po několika letech podařilo zastavit pokles v množství příspěvků. Navíc rovný tucet psavců a psavkyň se letos Trapsavce zúčastnil poprvé. Opět se mezi vítěze dostal zástupce Slovenska a dvě ceny putují až ke klokanům do Austrálie.

Co se týče umístění povídek a básní, tak o tom rozhodovala porota ve složení: Jitka Bílská – Stráša, Gábina Vítová – Madelaine, Magdalena Karelková – Waki, Petr Náhlík – Vokoun se svojí ženou Strunkou a Milan Plch – Belmondo.

Výsledek 36. ročníku Trapsavce

Zlatý Trapsavec

Utřinos – Vlastimila Hlavatá AŤKA, Náchod

Poezie

1. místo: Podzimní (ne)odlety – Petra Strouhalová FÍFA, Praha
2. místo: Ticho dní – Peter Jokl JOKO, Partyzánske (Slovensko)
2. místo: Až mi jednou Pajda pošle zvadlo... – Marta Pelikánová PELDA, Labrador (Austrálie)
3. místo: Jednosměrná jízdenka – Marta Pelikánová PELDA, Labrador (Austrálie)

Poezie oldpsavců

1. místo: Stínadla se bouří – Jaroslav Šlejmar KUTLOCH, Rokycany
2. místo: Pouštění žilou – Jaromír Hlavatý JUAN, Náchod
3. místo: Smyčka z konopí – František Brejcha ČÁRA, Plzeň

Bohužel se jako obvykle na stupních vítězů nemohlo dostat na další pěkná dílka. S většinou z nich (tedy nejen z vítěznými) se budeš moci setkat v Pucejři, Řádkách, každý pátek na Folktime, v Severce, Brdské vložce, Tramském zpravodaji, Vitamínu Kř!, Oslavských boudách a dalších časopisech a serverech.

A poslední letošní změnu jsem si dovolil nechat na závěr.

Po skoro dvaceti letech pořádání různých literárních soutěží (Tramská soutěž, Strup a hlavně v posledních jedenácti letech Trapsavec) si myslím, že nastal čas, kdy je nejlepší skončit, než dojde k úplné únavě.

Děkuji všem (seznam by byl opravdu hodně a hlavně krásně dlouhý), se kterými jsem měl za ta léta tu čest a radost spolupracovat. Léta, které mě velmi obohatila nejen získanými zkušenostmi, ale i množstvím trvalých přátelství, kterých si považují a ke kterým bych se – nebýt Trapsavce – nikdy nedostal.

Štafetu v pořádání Trapsavce přebírá Iva Spurná – Draculea, dosavadní spolupořadatelka a nyní pořadatelka Trapsavce, tak jí držím palce a slibuji, že na dalších Trapsavcích nebudu společně s dalšími předchozími organizátory sedávat v tichém zadumaném kroužku a vědoucně pokyvkovat hlavou, že tohle za našich mladých let nebylo...

Tony

Próza

1. místo: Šerifské volby – Jan Frána HAFRAN, Plzeň
2. místo: Blízké setkání čtvrtého druhu – Jan Frána HAFRAN, Plzeň
3. místo: Ty jsi prostě vůl! – Martin Šlápota ŠLÁPI, Praha

Próza oldpsavců

1. místo: Na Ptáčáku – Václav Stričko VAŠŤK, Praha
2. místo: Pointa – Jan Valeš JENŤK, Holýšov
3. místo: Kámen všech přání – Miloš Hlávka, Nový Knín

„Ty jsi prostě vůl,...!“

„Ty jsi prostě vůl!“ Tuhle větu Tomcat slychal od Dandyho, šerifa jejich osady, poměrně často. Ať se snažil sebevíc, vždy se něco nepovedlo, vždy se něco zvrtilo a dopadlo jinak, než mělo. Mohla za to jeho roztržitost a nesoustředěnost, ale co s tím nadělá. Byl už prostě takový. A tenhle velkéj vandr nebyl v tomto směru žádnou výjimkou. Poprvé byl za vola označen hned na nádraží v Praze, když zapomněl číselný kód od schránky, kam si dal do úschovy bagáž, než nakoupil cigarety a další potřebné drobnosti. Jedině díky ochotě místních zaměstnanců se podařilo schránku otevřít ještě předtím, než jejich rychlík vyrazil směr Ukrajina. Podruhé hned dva dny nato při zjištění, že zapomněl doma svůj díl proviantu. Jeho bágl tak namísto instantních těstovin zaplnily těžké konzervy nejistého obsahu, což byla jediná věc, kterou sehnali v místním obchůdku. No a potřetí právě před chvílí, když zjistili, že jedinou jejich mapu zapomněl nejspíše na místě poslední rauchpauzy. A tak zatímco si kamarádi dopřávali další dávku nikotinu na mezi vyhráté prvním jarním sluníčkem, on šplhal kolmo k vrstevnicím na místo, kde zase selhal.

Mapa tam našťestí ležela a tak, částečně uspokojen alespoň tím, že jí našel, vyrazil zpátky. Musil už trochu přidat do kroku, protože čas neúprosně ukrajoval poslední hodi-

ny z dnešního dne a tak se rozhodl si cestu zkrátit. Podle mapy udělal hned na začátku zbytečný oblouk, který kdyby stříhl rovně, asi by dost ušetřil. Pro jistotu ještě zkontroloval správný směr na kompasu a sešel z pěšiny. Cesta to bylo docela příjemná, žádné houštiny a strže, jen louky zpětrhané místy hradbou bílých kmenů březových hájků. Ještě chvíli a měl by vyjít zpět na stezku, z které asi před hodinou sešel. Zaujal ho ale podivný zlom na horizontu po jeho pravé ruce a tak k němu vyrazil. A dobře udělal, jak po chvíli zjistil. Když totiž prolezl dírou v rezavém plechovém plotě a prodral se houštinou nějakých akátů, či co to bylo, otevřel se mu úchvatný pohled, nad nímž jeho trampské srdíčko zaplesalo. „Tak až tohle uvidíš, Dandy, tak se mi za toho vola ještě rád omluvíš,“ zabrbral si polohlasně, otočil se a vyrazil rychle za zbytkem osady.

A měl pravdu. Když za nějakou dobu vylezl poslední z nich z akátové houštiny, bylo chvíli naprosté ticho, které vystřídaloby pochvalné mručení na jeho adresu. Stáli na okraji velkého lomu, uprostřed jehož kolmých stěn se modrala plocha poměrně velkého jezera. Celý ten úchvatný pohled byl navíc umocněn zapadajícím sluncem, které se společně s okolními borovicemi a břízami zrcadlilo na hladině. Najít cestu dolů bylo dílem okamžiku a za chvíli už na břehu praskal oheň. Jako dík za nalezení

tak úchvatného tábořiště, byl dokonce změněn naplánovaný jídelníček a Tomcatovi tak ubyla podstatná část jeho konzervové zátěže.

„Tý brdo, vono je to teplý. To je snad termál,“ ozval se najednou od jezera křik Mate-se, který měl dnes službu na mytí nádobí a než ostatní stačili ke břehu doběhnout, už se vesele plácal pár metrů od břehu, na kterém po něm zbyla jen hromádka oblečení. Za chvíli k ní přibyla další a Tomcat, který vodu nějak nemusel a navíc neuměl plavat, spokojeně pozoroval z kamene své dva kamarády, kteří řádili ve vodě jak malí kluci. A vydrželo jim to docela dlouho. Aby také ne, když voda byla teplejší než bazén v Podolí a v okolí přitom teprve před pár dny slezl poslední snůh. Tak krásně jako dnes se jim ještě za těch pár dní, které už courali po Ukrajině, neusínalo.

Zato ranní probuzení už tak příjemné nebylo. Když Tomcat otevřel oči, první co uviděl, byl šerif, jak v pokleku objímal nedalekou břízku.

„Cos to koupil za šmejdy v tom obchodě,“ zasípala a v pronesení jeho oblíbené průpovídky o skotu mu zabránila jen včerejší večere, deroucí se zpět na světlo boží.

„Coby, normální masovou konzervu,“ bránil se rozhořčeně Tomcat. „A vůbec, jedli jsme jí všichni a blbě je jen tobě, že jo,“ obrátil se v očekávání podpory k Matesovi.

„Asi máš kachní žaludek, vole,“ vydralo se slabě z jeho úst a vyrazil ze spacáku poklek-nout vedle Dandyho.

Celé dopoledne už nikdo z nich nepromluvil. Nikdo se nerozplýval nad krásou okolní scenérie, nikdo neobdivoval zvláštní zeleno-modrou barvu vody, která vynikla až za denního světla. Každý sám se svými myšlenkami a se svým pocitem křivdy tiše zabalil, a aniž by se jen pouhým pohledem rozloučili s tímto

místem, vyrazili v řadě za sebou k nejbližší vesnici, kterou našli na mapě.

Bylo to spíš takové menší městečko, soustře-děné pravidelně okolo vydlážděného náměstí s pár obchůdky a hospůdkami. Do první z nich, která se namanula, se usadili, objednali si čaj a přemýšleli co si dát k jídlu. Už jim bylo o ně-co lépe, žaludky se začaly hlásit o svůj denní příděl, ale nálada od rána moc změn neshle-dala. Seděli mlčky proti sobě, Tomcat se stále

tvářil uraženě, Dandy předstíral, že čte jídelní lístek a Mates si drbal červené fleky, které mu k tomu všemu vyrašily na rukách a na krku.

„Jdu zjistit, kde je tu nějaká lékárna,“ proho-dil šerif a odešel k výčepu, o který se opíral star-ší znuděný číšník. Po chvílce rozhovoru prořízl ticho poloprázdné putiky jeho znělý hlas. „Ty jsi prostě vůl, Tomcate!“ zařval a už řítil se ulič-kou mezi stoly ke svým soupeřníkům. „Víš, cos nám to našel za úžasný místo na spaní? Ten lom je odpadní nádrž z místní chemičky,“ tlumočil již o něco tišeji, co se právě dozvěděl u výčepu a těžce dosedl na svou židli.

„Ty jsi prostě vůl, Tomcate!“ zašeptal po chvíli už tichým, skoro plačtivým hlasem, sklopil hlavu a otevřenými dlaněmi zajel do své husté hnědé kšticce. Velký chomáč vypad-lých vlasů mu zůstal mezi prsty a ty se v bez-mocném gestu sevřely v pěst ...

*Martin Šlápota – Šlápi, Praha
3. místo v próze*

Pouštění žilou

Pouštění žilou je tradiční paráda
Obloha prostírá třesky a blesky
To když si nahodíš pár kilo na záda
Zelenou obšíješ tulácký stezky

Někdy už nebaví dojít až na obzor
Posedíš u piva – šlo právě kolem
Dech už jen postačí na vršky polohor
Hrajete vrhcáby za jedním stolem

A žilou pouští nám i řeka po jaru
Bravurně stepuje v určitých kruzích
V ešusu na kafe voda jde do varu
A já jak obvykle topím se v dluzích

*Jaromír Hlavatý – Juan, Náchod
2. místo v poezii oldpsavců*

Utřinos

i když jsme blízko cíle
pořád jsme utřinosi
jen smrtka rozpustile
nás po dvojřadech kosí

v největších holomrazech
pálíme obětiny
Vinnetu na obrazech
má nárok na šediny

dálka nám cesty krájí
bolavou nedůvěrou
zbývá jen jít
a najít
poslední orlí pero...

*Vlastimila Hlavatá – Ařka, Náchod
Zlatý trapsavec*

Šerifské volby

Bylo podzimní listopadový ráno plný mlhy a takový tý podzimní vůně, kdy se míchá kouř z trampského ohně s párama, který stoupají z čerstvě spadlýh listů. Česnek ležel labužnický nataženě u ohniště ve spřátelený osadě T.O. Šakali. Byl už druhý den po jejich potlachu a všichni hosti, včetně nás, včera odjeli. Jenom Česnek zůstal, hlavně proto, že na místě zůstala spousta zásob, který kamarádi pořádjící osadníci připravili k uctění spřátelených osad. To si nemohl nechat ujít. A tak se teď blahobytně rozvaloval a požíral dobroty. Členové osady T.O. Šakali zatím v rojnici procházeli tlachoviště a uklízeli poslední přehlédnutý zbytky výstroje, papírků ze soutěží, ztracených camrátek, nedbale odhozených nedopalků a vypálených sirek.

Pak se sešli u ohně. Čekala je ještě jedna, moc důležitá povinnost – volba nového šerifa.

„Tak, pánové a dámy,“ prohlásil Ferry, dosa-
vadní šerif, „máme tady tři kandidáty, Dlouhá-
na, Slepejše a Ježka. Teď zbejvá rozhodnout,
jak je vyberem, buď jim dáme nějaký soutěžní
úkoly, nebo budeme jednoduše volit.“

Rozhlídnul se po ostatních devíti osadní-
cích. Ti tvořili spolu docela zajímavou tlupu,
která se dala dohromady celkem nedávno,
právě slavili druhý výročí založení. Ferry byl
jejich prvním historickým šerifem, kterej to

všechno dal dohromady. Byl taky nejstarší,
táhlo mu už na neuvěřitelných dvacet.

„Já bych jim dala nějaký úkoly,“ ozvala se
Kajka, „třeba kdo rychleji nadělá metr dříví,
měli bysme zásobu,“ navrhla a upřela vlahej
pohled zamilovanejch očí na Ježka, kterej byl
známej svoji obratností se sekerou, mačetou
a pilou.

„To je blbost, já bych byl pro volbu,“ protes-
toval Dlouhán, jednak proto, že měl sekyru
malou a tupou, jednak proto, že dva předcho-
zí dny strávil rozdáváním pamlsků a podstro-
jováním členům a členkám osady, chtít si tak
zajistit jejich hlasy.

„A co třeba nějakej test tábornických zna-
lostí,“ přišel se svojí troškou do mlýna Slepejš
a významně sklapnul knihu od Setona.

„Nooo,“ protáhl Česnek z ústraní, „je zají-
mavý, jak tyhle mladý osady si vybíraj metody
pro volbu šerifů. Je to vždycky stejný, každej
se snaží si to udělat tak, aby to vyhovovalo
jemu nebo jeho oblíbenýmu kandidátovi. To
pak vede k tomu, že jednak panuje nejednot-
nost v osadě a taky k tomu, že potom osady
ztrácí šťávu a prestiž v okolí. Jejich akce jsou
mdlý a bez života, hrdinskejch kousků, který
by se předávaly od ohně k ohni ubývá. Zrovna
nedávno jsme to s pardama probírali.“

Odmlčel se a zamyšleně okusoval klobásu,
hledě při tom do stoupajícího dýmu.

„Má pravdu,“ rozhorlil se Ferry, „osadu
jsem zakládal a nepředám svůj úřad nějakýmu
měkřejšovi, to bysme měli ostudu po celým
trampstvu. Musí se o nás vědět a musí se
o nás vyprávět legendy!“

„To se lehko řekne,“ zahuhlal zahanbenej
Dlouhán, „ale máš nějakej nápad?“

Ferryho nadšení opadlo.

„Hele, poradil bys nám?“ přitočil se k Čes-
nekovi, kterej jim, se svýma skoro třema
křížkami, připadal jako moudrej kmet a
nezpochybnitelná autorita.

„Nooo,“ protáhnul znova a zálibně pozo-
roval, jak mu Ferry servilně přilejvá rum do
grogu, „nebudu vám přímo nařizovat, jaký
zkoušky máte dělat, ale můžu vás nasměro-
vat správným směrem, tak jako maják vede
zbloudilý plavce,“ prohlásil a labužnický usrk-
nul grogu.

„A navíc,“ dodal, „abych zajistil nestran-
nost vaší volby, budu i porotcem a oboduju
vaše výkony.“

Kandidáti šerifského úřadu pobledli, bylo
vidět, že jejich pečlivě připravený předvoleb-
ní strategie se zhroutily.

Česnek dopil grog, postavil se, majestátně
se rozhlídnul a pravil: „Moji milí kamarádi,
úřad šerifa jest funkcí odpovědnou a vyžaduje
mimo jiné i značnou fyzickou sílu, aby si
dotyčný dokázal sjednat respekt i ve chvíli,

kdy ostatní, civilizovanější, prostředky selžou. Proto první zkouškou bude lámání támhle těch tří soušek," ukázal na trojici mladých listnáčů, který právě čerstvě shodily listy.

Borci se k nim vydali. Jako první se dal do díla Slepejš. Zvolil přímou cestu, začal prostě stromek ohejbat. Napřed ho naklonil, pak začal zručně ručkovat směrem k vrcholu. Koruna holého stromku se nakláněla a z kořenů se začínalo ozejvat první zlověstný praskání. Pak se ale dostal do bodu, kdy se síla stromku vyrovnala s jeho tíhou a dál to nešlo. Chvilí visel jako lenochod, hlavou dolů, až dostal spásnej nápad. Nebo si to aspoň myslél. Jednou rukou vytáhnul opasek z kalhot, rozhoupal ho a hned vzápětí se mu podařilo přezkou se zachytit pařezu. Začal se přitahovat a v kořenech to zase zapraskalo. Na Slepejšově obličejí se začal objevovat spokojený úsměv, ovšem jen do okamžiku, kdy přezka povolila. Pak se stalo zároveň několik věcí. Stromek se prudce narovnal, odmrštil Slepejšovo tělo, zachytil jeho kalhoty, který už nedržel pásek a shodil mu brejle. Nešťastník dopadnul na zadek tři metry od stromku a lupal po vyraženém dechu. Navíc mu připadalo, že jeho soupeř má už zase listy, protože bez svojí optiky nepoznal, že to zelený, co vlaje ve větvích, jsou jeho kalhoty. A tím pádem mu ani nedošlo, že by se měl snažit zakrejt to, co obvykle bejvá skryto, zejména dámský části obecnstva. Pochopil to až z jejich hihňání.

Jako druhej šel na řadu Dlouhán. Ten se pro změnu rozhod pro prostřední stromek a zvolenou metodou bylo ho ukrotit o jeho souseda. Naklonil svoji oběť a začal ten kmínek obtáčet. Povedlo se mu to jednou, pak podruhé, ale potom, v půlce třetí otáčky, kdy už se zdálo, že vyhraje, ztratily jeho boty přilnavost a Dlouhán začal prudce rotovat v protisměru. Nakonec odstředivá síla vykonala svoje a nešťastník odletěl a hlavou zasáhnul hlavou právě se oblékajícího se Slepejše do podbřišku.

„Ale hoši, v takové chvíli?“ komentoval jejich počínání Česnek a holky se znova hihňaly.

To Ježek to vzal zhurta a s rozběhem. Asi jenom náhodou uspěl, nebo byla zem podmáčená, každopádně kmen ze země vyrval a vlivem setrvačnosti s ním pokračoval dál, až do lesa, kde ho nakonec, za cenu nalomených žeber, zaklínil mezi dva statný smrky.

„Ježek pět bodů, Slepejš tři za vynalézávost, Dlouhán dva za snahu," vyřknul verdikt Česnek. „A teď," zlověstně se rozhlídnul a pravil: „Další žádoucí vlastností šerifa je obratnost, vytrvalost a schopnost vnutit svoji pevnou vůli ostatním. To všechno prověří další disciplína, kterou bude kročení divokých bizonů a jízda na nich," ukázal přes údolí, kde se doposud poklidně popásalo stádečko velkých černých bejků.

Barva obličejů kandidátů začala splývat s lesem v pozadí. Rezignovaně vykročili.

Všem, který je vyprovázeli, bylo jasno, že jde do tuhého. To co následovalo je příliš drsný na to, aby to bylo na tomhle místě podrobně popsáno. Každopádně výsledkem bylo okamžitý složení kandidatury ze strany Slepejše po rozšlapání jeho brejlí, Dlouhánův maskáč nacupovanej na proužky tak, že by je bral i Vinnetou na svoje legginy, a ošklivej zásah rohem do nejcitlivějšího místa Ježkova těla, kterej vyvolal jeho náhlou změnu hlasu ve fistuli a zoufalej výkřik Kajčin: „Tam ne!“, kterej rozptýlil dohady o tom, jak to vlastně mezi nima je. Vítězem se stal Dlouhán, kterej se nějakým způsobem přilepil na bejkovo bok a nechal se tak prokazatelně asi dva metry vláčet.

„Nedá se sice mluvit o tom, že byste těm potvorám vnutili svoji vůli," konstatoval Česnek, ale Dlouhán si svoje tři body zaslouží, stejně tak Ježek jeden za vytrvalost. A teď," nedal jim odpočinout, „prokážete schopnost překonávat překážky.“

Zabodnul prst do mapy: „To bude váš cíl," a vzápětí nakreslil z toho bodu dvě čáry, „a tohle bude vaše trasa. Nesmíte s odklonit o víc než metr, kdo se první dostane do cíle, vyhrál.“

„Ale co když bude někdo mít lepší trasu, to není spravedlivý," divil se Ferry.

„K žádoucím vlastnostem šerifa patří i to, mít prostě kliku," odbyl ho Česnek a vedl prvního odsouzenca na místo startu. Po

hodině se vrátil a se zlomyslným úsměvem odvedl i Ježka. Za další hodinu se zase vrátil, vyžádal si lano a mírně znepokojen zmizel. Už se stmívalo, když se všichni objevili. Dlouhán měl ovázanou hlavu a tvářil se šťastně, Ježek byl celej mokrej a taky od bláta. Česnek vyhlásil výsledek: „Vítězem boje o šerifskou hvězdu se stává Dlouhán, kterej, ač s lehkým otřesem mozku po pádu ze skály, dosáhl cíle. Ježek si ale určitě zaslouží uznání, i když se nechal potupně strhnout rozvodněným potokem a zanést do bažiny, odkud jsem ho pak zachraňoval, čímž se nepovoleným způsobem odchýlil od trasy.“

Teď už bejvalej šerif Ferry rozechvěle předal Dlouhánovi hvězdu a uvolnil mu křeslo: „Teď máme zaručeně toho nejlepšího šerifa v okolí,“ prohlásil hrdě.

„Byla do dostatečně drsná volba?“ zeptal se ještě Česneka.

„Bylo to dobrý,“ odpověděl a rozhlídnul se po dojatejch tvářích členů osady T.O. Šakali, „to u nás se volí šerif maximálně tak podle toho, jak umí zabrnkat nebo napsat básničku, a nakonec to dostane ten, co se tomu nejmíň brání, protože je to spíš pakárna,“ dodal smutně.

Mírový jednání mezi T.O. Daisy a T.O. Šakali probíhají celkem zdárně, přes drobný překážky způsobené zejména určitou osobní zaujatostí šerifa Dlouhána. Nevyřešený body jsou:

- náhrada rozšlapanýho Česnekovo ešusu
- navrácení jeho kanad, toho času přibitých na totemu T.O. Šakali
- náhrada léčebných výloh kandidátů ve výši dvou litrů rumu
- Dlouhánův požadavek na alespoň malou část Česnekovo skalpu

Všichni věříme, že to všechno podaří dolažit a příští rok se společně setkáme na výročním ohni T.O. Šakali a na recitační soutěži milostný poezie, jejíž vítěz se stane novým šerifem osady!

*Jan Frána – Hafran, Plzeň
1. místo v próze*

Štínadla se bouří

Vyluxuj
Nakup
Uvař
Panáčkuj, podej pac
a další genderový kecy.
Zapomeň drahá
Jedu VEN
Já nejsem ježek v kleci.

*Jaroslav Šlejmar – Kutloch, Rokycany
1. místo v poezii oldpsavců*

Smyčka z konopí

Kde jsi má láska se rty planých máků
s polibky levných trpkých vín?
Dej se mi vypít dívko s chutí láku
po ránech plných kocovin.

Po těžkejš dneh se lehkou zbraní střílím
a po suchejch se utopím
po sladkejch nocích snídám býlí
po bílejch dnech mám černej splín.

Sám těžko slezu srdce tvý jak skálu
dřív než mě spáry uchopí
podej mi něžně vlákno ze sisalu
nebo hoď smyčku z konopí.

*František Brejcha – Čára, Plzeň
3. místo v poezii oldpsavců*

Až mi jednou Pajda pošle zvadlo...

...a zeptá se, jak jsem byla hodná,
řeknu mu: „Nebyla!
Ale život jsem vypila
až do dna.“

*Marta Pelikánová – Pelda, Labrador
2. místo v poezii*

Na Ptáčku

Od chvíle, kdy jsme opustili stín smíšeného lesa na úpatí Ptačího Vrchu a vystavili svá těla již zvolna klesající, přesto však stále brutálně žhnoucí plotýnce, která už dvanáctý den bezkonkurenčně kralovala vymetené srpnové obloze, jsme měli jenom jeden cíl. A teď ta chvíle přišla. Teď nastal ten okamžik, kdy propocená košile přilepená na zádech najednou dostala smysl. Kdy ušmajdané nohy přestaly pálit. Kdy – pan farář Jeřábek promíne – slovo **blaženost** získalo ten správný význam. Slabý vánek, jinak téměř nepoznán, rozkrýval tu a tam jírovcovou střechu nad námi a bombardoval nás prasátky slunečních paprsků. Tři předpisové čepice zvolna klesaly s každým úlevu skýtajícím lokem...

„Ááááh!“

Nebyli jsme tu jediní žízniví. Po okraji nedopité sklenice odložené na vedlejším stole mlsně pochodovaly tři vosy. Jedna z nich rozkmitala křídla, její tělo se zlehka vzepjalo, její nohy téměř ztratily kontakt se sklenicí naplněnou po okraj bzukotem, který z ní vytékal ven. Nechystala ale odlet. Snad se jen protahovala. Snad sbírala odvahu. Rozvážně složila křídla zpět na záda. Bzukot utichl. Sklenice byla opět poloprázdná. Vosa popošla ještě o čtvrtkruh, pak zabočila a přední nohy napřela proti vnitřní stěně sklenice. Nesestupovala kolmo – klesala ve spirále. Překonala

okoraly kroužek zaschlé pěny a na dalším se na chvíli zastavila. Hladina už byla na dosah. Tak lákavě blízko! Pohnula se vpřed a... sakra! Je tam! Vždycky to skončí stejně: nachmelej a pak nevědí, v čem si zaplavat! Líně jsem vstal, mávnutím ruky odehnal její družky a s rozmachem vylil vosí koupaliště i s vosou do trávy. Ožralí prej mívaj kliku, tak snad si sosák příliš neroztřískala...

Dosedám zpátky na židli a mou pozornost upoutává křiklavý plakát na dveřích hospody:

**Vážení spoluobčané,
zveme Vás tuto sobotu...**

Beze slova jsem hlavou pokynul směrem k plakátu. Pája i Zindy dali dost šeredným šklebem najevo, že už si všimli. A na jejich pohledu bylo ztracené znát, že včerejší večer ještě zdaleka nestrávili...

*

„Do-dopr-dede, kdo to s-sem teď j-jede...!?“ vyřkl Pája otázku, která nás sice napadla všechny, ale jen on ji zformuloval nahlas. A ať to byl kdokoli, sotva mohl počítat s jeho přátelstvím. Když zadrhával, bejval dost nasranej.

„Asi hajnej. Veze si nejspíš nějaký pořádně bachratýho nácka s pořádně bachratou prkenicí. V kufru má kulovnici a nejspíš je tááák

bachratej, že by k posedu nedofuněl,“ měl jasno Zindy.

„Copak divočáků je letos plnej Ptáček,“ opáčil jsem. „Ale že by na ně hajnej jezdil s majákem?“

„A do-do-prdele!“ okomentoval Pája to, co bylo nad slunce jasné. „Po-poldové!“

Nebylo vcelku o čem pochybovat. Flek byl jen kousek od lesní cesty a náš oheň už utajit nešlo. Navíc nás tu vyhmátlí už na jaře. Hovada.

„Pře-přesi-l-lovka!“ provedl Pája výpočet a vrhl se k pánvi na ohni. Měl svoji zkušenost: na jaře mu klobásu sežral služební pes. Tedy – jak tvrdil psod. Bylo nám tehdy divný, že pes měl na čumáku košík a ten policajt mastnou kapsu u čerňáků, ale když vzápětí navrhl, že rozdělaný oheň vyřešíme pro tentokrát domluvou, seznali jsme svorně, že vlastně není vcelku žádný důvod mu to nevěřit. Každopádně teď Pája zjevně nehodlal dát šanci ani jednomu, ani druhému.

Dvě auta s majákem a další civilní? Zíráme zmateně jeden na druhého a hlavou se prohnalo tornádo dávné vzpomínky na náš první vandr po vojně u raketáků: kontráši? Tehdy jednoho bolševického magora napadlo, že se v lese scházíme s imperialistickými živly za účelem vyzrazení čerstvě nabytého státního tajemství. Ale ta doba už je pryč a radar na

Brdech probírá celá republika, tak... kurva co to tam tak dlouho...? No, uvidíme – panstvo vyrazilo...

„Dobrý večer!“ pravila černá uniforma se žlutým nápisem, která šla v čele průvodu. „Kde máte ostatní?“

„Ostatní? No – nás tu víc není,“ zahájil vyjednávání Zindy.

„Jenom tři?“ řekla uniforma zklamaně. Pak se omluvně otočila k novotou žhnoucím maskáčům s nablejskanějma kanadama a kloboukem s parádním liščíím ohonem: „Bývá jich tu i víc, ale dnes...“

„Ale no tak já myslím, že to zase tak moc nevadí, že je to jistě škoda, že nemůžeme předat tu naši ideu, abych tak řekl, širšímu okruhu lidí, ale že je třeba pracovat s každým jedincem, a že když kupříkladu teď získáme pro náš pohled na věc tady tyto tři pány, že oni už se sami postarají, aby se ta naše myšlenka šířila dál mezi další ty lidi tady, ty trampy, bych řekl.“ Během věty rozvítě se maskáče otočily od uniformy k nám, a jaly se plynně pokračovat: „Já jsem plně přesvědčen, že většina lidí – a nám to tak z průzkumů skutečně vychází – jsou lidé plně akceptující naše smýšlení, ten náš politický směr, že už se přesvědčili, že nám jde o zvelebení té naší české zahrádky, a že už prohlédli, jak lživá a nepravdivá jsou tvrzení opozice, která jen svádí boj o nová a nová korytka. Podívejte se, my máme v programu ten projekt sociálního soužití. My

přece nechceme, aby ti bohatí dál bohatli a aby ti chudí nakonec přišli třeba i o střechu nad hlavou a žili někde v lese jak nuzáci a ...“

„Hmmm!“ projevily se náhle druhé nové maskáče, také s kloboukem – jen bez liščího ohonu, které dosud stály lehce v pozadí.

„No samozřejmě – je to romantické! A vyjadřuje to lásku k přírodě! Áá...le nás také tlačí problémy ekologie! A chceme je řešit! Vždyť se jen podívejte, kolik má západní Evropa národních parků! A u nás? Jak dlouho bude ještě trvat, že nám kůrovec sežere celou Šumavu? A opoziční politici nám dál budou bránit v zodpovědném zásahu? Jak dlouho ještě budou blokovat naše návrhy na vytvoření Národního parku Kokořínsko? Jak dlouho ještě bude trvat?“

„He-ehm!“ ozvalo se zezadu podruhé a maskáče se začaly horečnatě radit.

„Promiňte, mám teď dost nabitý program, zmýlil jsem se. Nikoli Kokořínsko, ale samozřejmě Křivoklátsko. Ale to v zásadě nevádí! Když to bude třeba, když budeme cítit tu společenskou objednávku, že naši voliči by si to přáli, my můžeme navrhnout klidně i Kokořínsko! I další lokality naší krásné země, abychom ochránili přírodu před –“ zadní maskáče vztekle poskočily vpřed a zahájily další konzultaci.

„Ale jistě! A já osobně s tím souhlasím! Já myslím, že je nezbytně nutné, aby tu zaznělo, že přírodu lze chránit i jinými způsoby,

že zkrátka NENÍ NUTNÉ celou republiku zamknout do národních parků! Naši experti navrhli celou řadu zákonů k ochraně zeleně! Ale my musíme samozřejmě sledovat i jiné zájmy našich voličů. Nic proti těm ekologickým organizacím. Jen ať si dál bojují za ty své květinčky... a motýly... a nosorožce. Zároveň je ale nutné zachovat rozvoj průmyslové výroby! Podporovat podniky, které zaměstnávají naše lidi. A samozřejmě také... – co prosím?“ Další porada byla tentokrát stručná.

„Aha. No, mě je upřímně líto, že jsme vás tu zastihli víc. Možná že bychom to pro příště mohli lépe zorganizovat. Pronajmout nějaký stadion... s pěkným trávníkem... a sezvat tam vás – představitele tradičního českého trampingu. To je myslím dobrý nápad a tady pan Tvrdý si to vezme na starosti“ obrátil se k maskáčům v pozadí a ty poslušně zastříhaly knírem. „Budeme muset za chvíli pokračovat, tady pánové od policie mají zmapovaná ještě dvě nebo tři místa, kam bychom měli zajet za vašimi přáteli... – těmi kamarády. Ale ještě než vyrazíme dovolte,“ řekl náhle slavnostně a ustoupil stranou, aby knír mohl projít, „abychom si tu místo tradičního guláše s vámi opekli špekáčky a vytvořili tak – já myslím – vhodnou atmosféru pro takové to neformální posezení s vámi, co říkáte? Kde máme ty odznáčky, Jaroslave?“ zeptal se kníra a pokračoval: „A víte, že když jsem byl mladší, tak jsem také...“

„Ku-kurva-fix do-dopr-dele!“ ulevil si flustrovaný Pája, když průvod zamířil k autům. „A-ať už sem ty š-šmejdy ne-neta-haj, kašpapaři! To-to radši b-buzerovat za v-voheň, než po-poslou-chat tohle!“

Věděl jsem to hned. Věděl jsem to dřív než dokoktal. Že měl ještě chvíli držet hubu. Že ještě nejsou dost daleko.

Poslední postava průvodu udělala čelem vzad a vrátila se ke skomírajícímu ohni:

„Nebylo to dnes v plánu. Ale když jinak nedáte...“ vzdychla.

„Tak co ten oheň v lese, pánové...?!“

*Václav Stričko – Vašýk, Praha
1. místo v próze oldpsavců*

Jednosměrná jízdenka

Kola vlakům křešou hvězdy z kolejnic
a malují jim svatozář
zpívají v rytmu NIKDY NIKDE NIC
to na kuráž.

Závidím vlakům za sebou jisker prach
a vpředu dálku toužící
já už mám na dosah
cílovou stanici.

*Marta Pelikánová – Pelda, Labrador
3. místo v poezii*

Ticho dní

Ticho dní
iba my dvaja
sme zostali
visieť
v pavučine polnej cesty,
keď sa zrazu
rozpršalo
...
kreslím Ti neobutým prstom gotický oblúk sna
nad obilným polom
krajina je hladinou vetra
s vytím hladného psa
s hrdzavou vodou
pre posledného koňa
...
hladám
na Tebe
vôňu bukového dreva
a z rúk
púšťam
starú niť príbehu,
keď vidím,
ako sa do tmy
rozbehol Tvoj chrbát
...
v sobotu dopoludnia uschnú poľné cesty.

*Peter Jokl – Joko, Partyzánske
2. místo v poezii*

Blízké setkání čtvrtého druhu

Je zajímavý, jak chování nebo rozhodnutí jednoho jediného člověka dokážou v určité chvíli ovlivnit osudy celého lidstva. U vládců, diktátorů, filozofů a proroků to ani tak moc nepřekvapí, ale u celkem neznámého a ničím jinak výjimečného člověka to zarazí. Ale může se to stát. Vím to. Od jistý doby vím, že kdyby ten praštěný Česnek dával ve škole víc pozor, mohly se lidské dějiny od určitého okamžiku odehrávat dost jinak. Nebo kdyby aspoň nebyl tak nenažranec...

Byl pátek večer a k tomu půlka srpna. Polehávali jsme kolem ohně a čučeli na jasnou oblohu, která byla narvaná hvězdama. Každou chvíli se nějaká urvala ze své nebeské skoby, proletěla nám nad hlavou, nakrátko zazářila v tom jediném okamžiku slávy a rozplynula se v nic. Mlčeli jsme vespolek a každé si v duchu při každém tom záblesku myslel na nějaký to svoje přání. Idylku nám po nějaký době narušil záblesk na obzoru a po něm i zvuk vzdáleného hromu.

„Něco se žene,“ zamumlal rozmrzele Has-trman.

„Rosničky se zase sekly a já ani nestavěl bydlík,“ pomalu se zvedal Hároš a začal se štrachat ve věcech.

Vypadalo to, že se zvedá vítr, ozval se takovej divnej šum a svistot, kterej se rychle blížil. Než jsme se stačili vzpamatovat, hluk nabyl

skoro nesnesitelný intenzity a přímo nad hlavama nám prolétla ohnivá koule. O pár vteřin později se znova zablesklo a zhruba z těch míst, kam bysme měli zítra dojít, přilít další hrom.

„To byl macek!“ vyltlo ze mě.

„To jsem si mohl přát rovnou Karlštejn,“ prohlásil Hastrman a hned zklamaně dodal: „jenže jsem se tak leknul, že jediný, na co jsem myslel bylo, abych ji nekoupil do palice.“

„To muselo křáchnout zrovna někde u Stříbrného campu,“ řekl Hároš. Byla to pravda a zrovna tam jsme měli zejtra sraz v Česneku. Něco měl a tak nemohl vyrazit už v pátek, ale slíbil, že na sobotu večer dorazí.

„To jsem zvědav, jestli tam zejtra něco najdem, bylo by to super, objevit třeba meteor. Kámen z hvězd, něco co nepochází z naší planety,“ rozvášňoval jsem se, ale moje slova zanikly v hukotu nejmíň dvou helikoptér, který se nad náma přehnal.

„Tak mám dojem, že po šutru z hvězd touží i někdo jinej,“ upozornil Hastrman. Zcela zbytečně.

Na naše poměry brzo ráno jsme vyrazili směr Stříbrnej camp, který je ukrytý v bejvalým lomu a ke kterému nás ještě čekalo asi patnáct kiláků plných nástrah, z nichž nejhorší byla hospoda U Štěkavý Kočky, která dokázala spolehlivě způsobit mnohahodinový zpoždění. V očekávání radostných zážitků jsme stanuli na kopci nad vesnicí a záhy zjis-

tili, že to nebude tak jednoduchý, jak jsme si představovali. Jindy poklidná víska se dneska hemžila lidma a byla plná aut a jiných, mnohdy podivných khaki vozidel. Sestoupili jsme dolů a prodírali se davem novinářů, čumilů, vojáků několika armád a policajtů směrem k hospodě. Na plácku před ní stála pásová obluda se spuštěným motorem, která se kolem dokola ježila pralesem antén. Z jejího středu se tyčil desetimetrovej sloup a na něm se snaživě otáčela snad třímetrová parabola. Z pásáku pak vedly kabely oknem přímo do hospody. Do ní se nebylo možný dostat, kolem vchodu bzučel a strkal se hrozen lidí.

„Jdem oknem,“ rozhodl to Hároš a jako první se chytnul kabelu a s jeho pomocí se bravurně přehoupnul do sálu hospody. Právě na záda zde přítomnému lampasákovi, který okamžitě začal nadávat. A to netušil, že mu na zádech v příštích vteřinách přistanou ještě dvoje kanady.

Uvnitř panoval chaos. Ve výčepu se přetahovaly alespoň o zdání volnýho prostoru dva štáby znepřátelených televizních stanic, v rohu naproti zoufale bránili místní štamgasti svůj posvátný stůl před náporom přespolních lovců senzací, v přilehlém sále, původně ušitým na míru hasičských a mysliveckých bálů se na pódiu dohadovala skupinka místních zastupitelů s nějakým maršálem naší chrabré armády. Starosta Vozouch zuřivě mával rukama a něco tomu evergreenovi

valil do hlavy. Kolem pódia se hemžili maníci v amerických uniformách a tahali bedny a kabely. Těm vel americkéj seržant s hranatým obličejem, hranatým tělem a hranatým účesem. V jeho ksichtu bylo jenom o málo víc emocí než na kulečnickový kouli. Přes všeobecněj kravál k nám dolejhaly útržky z proslovu pana starosty:

„...občané ...právo na informace... ... ohrožení životů... ústavní soud... mezinárodní soud... nemůžete...můžete...“

Procpali jsme se do nejbzdálenějšího kouta sálu a snažili se být neviditelný. Stejně se během čtvrt hodky objevila parta chlápků v americkéj uniformách a s M16kama na krku se hrnuli se rovnou k nám.

„Blíží se problémy,“ zasyčel jsem a připravil se na nejhorší. Taky jsem začal horečně shánět slovíčka na nějakou, alespoň trochu uvěřitelnou výmluvu v angličtině.

„Se na ně můžu vybodnout,“ odseknul hrdinsky Hároš a začal se tvářit zavile, „tohle je moje země a je svobodná, nějakěj amík mi nemá co kecat do toho, jestli jsem nebo nejsem v hospodě.“

Amíci mezitím dorazili k nám: „Ahoj, to je blázinec co? Netušíte co se tady děje?“ zeptali se.

Spadnul nám kámen ze srdce, vyklubala se z nich banda militantních polobláznů, který z jejich oblíbený bojovky s kulíčkovejma kvérama vytrhla večer stejná ohnivá koule,

jako nás z počítání hvězdiček. Složili svůj arzenál do kouta a posadili se k nám. Na pódiu mezitím dospělo jednání ke zdárnému konci, protože starosta napočítal do pěti na mikrofon, kterej mu tam mezitím někdo šoupl, za stoly na něm se uvelebil generál, americkéj seržant, navíc důležitě se tvářící kravaťák a starosta pozval spoluobčany do sálu. Ti se tam nahnuli v nejrůznějším stavu, od naprostý střízlivosti až po totální ztřískanost.

„Sousedí!“ zahájil bodrý starosta, „v blízkosti naší obce došlo k mimořádné události, podle zpráv tady pár kilometrů dál v lese havarovalo letadlo. Z toho důvodu byl celý les dočasně uzavřen a bude pod kontrolou armády.“

„A jak dlouho, a jak velká část,“ ozval se navztekanej chasník ve zmijovce pár řad před náma. Starosta se rozpačitě podíval za sebe na generála a kravaťáka.

„Tak, jak to bude nezbytně nutné,“ prohlásil rádo by diplomatically muž v obleku.

„A to bude kdy?“ nedala se jen tak odbýt zmijovka, „mám tam kus lesa a potřebuju vozit dřevo! A máte vůbec na to právo?“

„Pochopte, je to mimořádná událost nejvyššího zájmu a navíc je to přísně tajná!“

V sále to zašumělo. Vstala jedna energická paní a se silně podezíravým tónem se zeptala: „Či to bylo letadlo a co to vlastně vezlo? A proč jsou tady ti Američani?“ ukázala prstem

na hranatce. Jeho ksicht se nepatrně zkroutil do otazníku a generál mu hned začal něco šeptat do ouška.

Seržantovy rysy zase ztuhly a s přízvukem horkýho bramboru něco zasyčel.

„Tato informace je tajná,“ přeložil to generál.

„Já ti dám tajnou informaci,“ ozval se zase zmiják, „jestli mi to neřeknete, vezmu traktor a pojedu se na to podívat, je to koneckonců můj pozemek!“

„Občane, mějte rozum, děláme to hlavně kvůli vaší bezpečnosti. V žádném případě do toho lesa nevstupujte!“ snažil se uklidnit situaci kravaťák.

„Co je pravdy na tom, že na palubě letounu byly jaderné nebo chemické zbraně?“ převzal iniciativu redaktor z televizního štábu, známěj svým, nanejvyš investigativním, přístupem.

„Nemáme žádnou takovou informaci, která by podobnou skutečnost potvrzovala,“ odpověděl kravaťák typicky debilním způsobem tiskových mluvčích.

„Na to ti seru!“ vyjádřil zmiják pocity všech, „koukněte kápnout božskou, proč byste jinak obšancovali oblast deset kilometrů v průměru.“

„Ale tak, Pepo, mírni se, jsi v televizi,“ napomenul ho nešťastnej starosta, kterej zřetelně cítil, že se mu situace vymyká z rukou. To byl pocit samozřejmě mylněj, protože ji nikdy v rukách neměl.

„To je dobrý, to vypípnem,“ uklidnil ho redaktor a pokračoval směrem ke generálovi, kterej právě někam zuřivě telefonoval: „Můžete se k tomu nějak vyjádřit?“

Než se generál dostal ke slovu, rozletěly se dveře a dovnitř vrazil hajnej Breburda. Byl celej pomačkanej, očouzenej a lehce koktal:

„Lidi, někde u Ďáblova potoka spadnul lítací talíř,“ vřeštěl na celej sál, „shodilo mě to z posedu. Namouduši, viděl jsem to na vlastní oči.“

Kamery se rázem otočily na něj, v sále se rozpoutala vřava, blesky foťáků šlehaly jak při vyhlašování Oskarů. Dokonce i na kameným ksichtu seržanta se objevilo cosi jako zděšení poté, co mu kravaťák pošpítal do ucha překlad.

„Občané,“ zahřímal generál a povstal, „právě jsem obdržel povolení sdělit vám následující informaci. V noci na dnešek došlo nedaleko vaší obce k incidentu, který jeví známky toho, že se jedná o blízké setkání druhého a možná i třetího druhu.“

V sále se rozhostilo ticho, nechápavé u těch, kteří netušili, která bije, a ohromené u těch, kteří to naopak chápali velmi dobře. Za první skupinu jako první promluvil zmiják: „A to je jako co?“

„Označujeme tak setkání s tím, čemu se říká UFO. První druh je pozorování, bez toho, že by byl pořízen nějaký záznam nebo nalezeny stopy, druhý je, když záznam nebo stopy

jsou prokazatelně zajištěny, třetí už znamená kontakt s posádkou, víceméně tváří v tvář.“

„Takže nám po lese tady běhají Marťani,“ stačila ještě vykřiknout paní, ale to už sál vybuchnul. Štáby se otočili na pětíku a začali se davem cpát ven. Osazenstvo se rozdělilo na dvě části, jedna vyběhla ven, rozprchla se do domků ve vesnici a vzápětí začala zmatečná dobrovolná evakuace obyvatel, druhá skupina vyrazila směrem k zátarasům. Vyskočili jsme samozřejmě taky, s námi i naši kuličkoví amíci, seržant zařval nějaké povely a na to se začali z hospody hrnout i amíci opravdoví. V nastalém zmatku dav napřed rozkopnul arzenál kuličkovek a hned po tom i opravdových M16, takže se zakopávalo o maskáčový postavy, plazící se po zemi a shánějící výzbroj. Události nabraly spád. Seržant, když viděl ten zmatek, vyskočil oknem a vydal se bránit zátaras. Venku už byla tma. Dav zvědavců se snažil prorazit kordon bojovníků obou armád a proniknout do zóny přistání. Hranáč neváhal a vypálil výstražnou světlici, kterou ovšem okamžitě vzal vítr a neomylně ji zanesl do stohu, kterej stál mezi lesem a posledním barákem vesnice. Vzpálál okamžitě. V tom okamžiku přerušili domorodci evakuaci a vydali se hasit, čímž ještě zvedli nápor na kordon. Hranáč zamyšleně pozoroval hořící stoh a k další palbě už se neměl, takže se pro změnu rozhodl k výstražný palbě jeden z jeho vojáků. Zvedl M16, namířil k nebi a stiskl spoušť. Mís-

to očekávaný štěkavý dávký se k nebi vydal proud žlutých kuliček. Kordon povolil. Voják nevěřícně prohlížel svůj kvér a patrně dumal, kde se teď potuluje ta jeho pravá puška. Ta se ostatně za chvíli přihlásila sama. Místní dobrovolní hasiči dorazili se svojí červenou Aví a vmísili se do davu lidí, kterej po proražení kordonu běžel k hořícímu stohu. Jeden z kuličkových amíků zakopnul právě v okamžiku, kdy ho hasičská kavalerie mýjela a jeho domnělá kuličkovka spustila. Výsledkem byla prostřelená přední pneumatika a beznadějně uvízla cisterna. Sálající žár úplně oslepl noktovizory hlídek na kraji lesa a všeobecný chaos kolem stohu nám umožnil nepozorovaně vklouznout mezi stromy. Tma nás pohltila jako Jonáše velryba.

„Co teď?“ zeptal jsem se, když jsem byli dost daleko v lese.

„Teď asi nemá cenu něco hledat, je tma jako v pytli. Šel bych na kemp a nechal to na ráno, jestli tam na nás čeká Česnek, už má asi starost,“ navrhnul Hastrman.

„Taky to tak vidím,“ přidal se Hároš, „ale Česnek tam vůbec nemusí bejt, mají to obšancovaný kolem dokola a i my jsme se sem dostali vlastně jenom náhodou.“

„O toho se neboj, jestli se rozhod tam jít, tak ho nic nezastaví, já ho znám,“ řekl jsem.

Nebylo co řešit a tak jsme šli. Za slabou půl hodinku se ukázalo, že jsem měl pravdu. Na kempu hořel oheň, do nosů nás praštila vůně

dýmu, pečenýho masa a nějakýho exotickýho koření. Na pařezu seděl Česnek a labužnický obíral kost. Měli jsme hlad, že bysme jedli i kobylky, a tak jsme se radostně vrhli na pečínku.

„Hele, to je moje, chyťte si svýho,“ nezklamal nenažranej Česnek a bránil svoji večeři.

„A co to vlastně máš,“ ptal se slintající Hastrman.

„Králíka, byl úplně krotkej, motal se tady, asi utek z nějakýho cirkusu, měl na sobě takovej stříbrnej obleček,“ ukázal pod strom, kde se povalovaly lesklý hadříky s malejma botičkami. Vyděšeně jsme koukali na Česneka, jak labužnický ohlodává předposlední, páté stehýnko z jeho lehce modrozelené a tak zvláště vonící pečínky.

Jak říkám, kdyby ten praštěnej Česnek dával ve škole při zoologii víc pozor, mohly se lidský dějiny od určitýho okamžiku odehrávat dost jinak. Nebo kdyby aspoň nebyl tak nenažranej.

*Jan Frána – Hafran, Plzeň
2. místo v próze*

Kámen všech přání

Bac! Další zarostlý zákop. V té husté, léta nesečené trávě, nepravidelně se střídající s houštinami, nebyl vůbec vidět. Zvlášť ne teď za soumraku. Navíc Leontýnka se tady moc neumí pohybovat – vzali ji sem poprvé. Ale pořád je lepší zahučet do jámy, než se nechat lapit nějakým čičmundou od Vojenské policie. Nebo rovnou šlápnout na nevybuchlý šrapnel.

Něco zuchlo. Tak nějak těžce, temně. Ve starém zákopu by se měly uvolnit leda ztelle zbytky výdřevy, případně se za nimi ještě sprška hlíny. Ale tohle vypadá na kus pořádného šutráku.

A to už jsou v té jámě všichni. Sklonili se k zemi.

Fakt pěkný kousek. A s nezvykle rovnými hranami.

„Poslouchej, Schliemanne,“ přerušila konečně Leontýnka vytrvalé mlčení: „Takovej šutrák je v týhle divočině docela zvláštní, ne?“

„Víš, Leontýnko, vona tu nebyla divočina dycky. Do února 1953 tady žili lidi a netušili, že armáda potřebuje plac pro nový cvičišťe, aby dokázala správně bránit ten pravej a nefalšovanéj mír. Stejně jako třeba kousek vod vás na Prášilsku.“

Ostatně ten zákop... Byl to opravdu zákop? Třeba šlo o zbytek propadlého sklepení. Pro-

tože podle Schliemanna měl někde tady ještě před šedesáti léty stát zámek.

Rozhodli se ten kámen odtáhnout o kousek dál – chtěli si ho pořádně prohlédnout a ta jáma nebyla to nejhodnější místo. Čekali, že to i pro dva chlapy bude pěkný záhul. Jenže nakonec ho odnesli až nečekaně lehce.

Sedli si na okraj houští. Rozdělali ohýnek, jen takový nepatrný, aby jej hned tak nezmerčila hlídka Vojenské policie, kdyby jela náhodou – anebo třeba i ne zcela náhodou – kolem, a zahleděli se na kámen. Opravdu měl nezvykle rovné hrany. A na jedné z jeho ploch nějaké vrypy.

Ne od tankových pásů či od střel ze samopalů. Tyhle prohlubně byly zašlé, zjevně mnohem starší. Jakoby stopy dávného nápisu. Snad v nadpraží kamenného portálku. Vzali tedy kámen k ohni, ale ať ho natáčeli, jak ho natáčeli, nikdy nespátřili víc než náznak jednoho či dvou písmen.

Že by zub času? Nebo že by ten šutrák nikdy nebyl přitesán tak docela rovně? Nebo jednoduše ten ohýnek neměl dostatečnou intenzitu, aby v něm bylo něco pořádně vidět. Jenže měli zatraceně dobré důvody, proč nepřikládat víc.

„Já fakt nevím,“ povídá rezignovaně Schliemann. Pak zkusel po ploše šutru přejíždět břížky prstů, zda něco nezjistí hmatem. Nic.

„A přitom jako bych měl pocit, jako by tam byl ňákej nápis. A já bych si ho tak rád přečet...“

Pořád ještě hledil plochu kamene.

Najednou se rozsvítilo. Jako by do ohně omylem přiložili vojenskou světlíci, či co. A kontury nápisu byly rázem na chvíli zcela zřetelné. Ještě ho umět přečíst, protože kdo má luštit tenhle švabach, či co to vlastně je.

Naštěstí s nimi jede Schliemann. A samozřejmě rovnou dodá, že tohle písmo není švabach, nýbrž jeho předchůdce – asi o sto let starší. A rovnou dodává:

„Já to rovnou přeložím do moderní češtiny: *Všechna Vaše přání se splní – jen...*“

Odmrlcel se uprostřed věty.

„Jen co? Jen jednou?“

„Nevím. Tady je to vodlomený.“

„Así po tom někdo přešel tankem.“

„Spíš ne. To někdo ulomil nebo spíš vodsekál už hodně dávno. Dokážete si představit, kdy tenhle nápis vzniknul?“

„Za Marie Terezie, ne?“

„To ani omylem. Jednak písmo je starší, jednak se tudy přehnal husitský války – a po nich se tu až do konce ty druhý světový mluvilo německy. Takže tenhle nápis je nejpozdějc tak ze začátku patnáctýho století...“

„Jakpak to tu tenkrát asi vypadalo?“ zasnila se Leontýnka.

„Což vo to, tenkrát... Vono by stačilo vidět, jak to tady vypadalo tak před sto padesáti léty... A před padesáti léty...“ povzdychl si Bušek a opřel se o kámen.

Malý ohýnek, nepatrný, aby jej snadno nezahledla hlídka Vojenské policie, kdyby náhodou jela kolem, poblikával v houštinách. Je však jako by cosi táhlo ven ze zákoutí relativního bezpečí, na místa, která by snad byla náměstím, kdyby zde po tolika letech imaginární Třetí světové války ještě zůstalo něco stát.

Vyšli na cestu. Dokonce na ní byly zbytky asfaltu. A stopy tankových pásů. Řady lip šuměly za nočního vánku a vzpomínaly na střechy domů, které už tu dávno nebyly.

A pak se to stalo. Taková zvláštní věc – snad kolektivní sugesce. Několik luceren jako by ozářilo okolí. Za nimi se mihotaly náznaky fasád. Mdlé stopy světla ozařují baň kostelní věže. Za některými okny se dosud chvějí plamínky svíček. Některé po čase zhasínají jako naděje na lepší příští, jiné jako by vytrvale vzdorovaly.

Tlumený klapot koňských kopyt. Drkotání kol kočáru po dlažbě z kočičích hlav.

„Grüß Gott!“ zmůž se Schliemann na nesmělý pozdrav.

„Grüß...“ zaniká odpověď v rachotu odjíždějícího kočáru.

Jenže pak se vše tak nějak zamlžilo a pojednou jako by se ocitli v jiné době. Město je pusté a prázdné, za většinou oken temnota, někde už chybí i skla. A teď je na čase skrýt se v jednom z prázdných průjezdů. Protože od kostela jede vojenská větvieska naložená velkými dřevěnými píšťalami z varhan. Kdysi – a možná to nebylo dávno – zněly zvukem Bachových fug. Nyní už budou jen příjemně prskat v kamnech. Dřevo je pěkně vyschlé a jiné topivo jim vojenští páni nepřidělili.

A po chvíli i tento obrázek mizí a všichni zase stojí v pustině na cestě rozryté pásy tanků.

Že by ten šutrák čaroval?

„Všechna Vaše přání se splní – jen...“

Že by na tom něco bylo? Ale co to „jen“ na konci? Co tam mělo být? Jen jednou? Ale tohle – nebylo to už podruhé? A když si uvědomili, jak snadno tak velký šutrák odnesli, možná to bylo dokonce potřetí. Vlastně to je takový... takový Kámen všech přání – či jak ho nazvat.

Vrátili se do houští.

Leontýnka upřela svůj pohled na kámen. Posledního nebo jednoho z posledních vidi-

telných svědků někdejšího života těchto beznadějně zpustošených míst.

„Poslouchej, Schliemanne, není to škoda, nechat jen tak zmizet ze světa takový nádherný město?...“

„Je to škoda – a velká. Zámek, radnice, tři kostely, klášter,... Jenže co teď s tím... Skoro po šedesáti letech...“

„To přece není možný...“ – opřela se Leontýnka do otesaného kamene ležícího poblíž: „Jenže vrátit dějiny, to už asi ani ty, šutráčku, nedokážeš, vid’...“

To už ale bylo na čase uložit se k spánku. Zítra je neděle a cesta z prostředka vojenského prostoru na vlak nějakou dobu trvá. Přitom ještě před šedesáti lety vedly koleje až sem. Vlastně ještě před pětáctiřiceti. I když tehdy už po nich civilní vlaky nejezdily.

Kolem půlnoci jejich spánek na okamžik zeslábl. Protože kdesi za hradbou stromů – či čeho vlastně – jako by se rozzářila nějaká světla. Ale kdo ví, to třeba jen měsíc na chvíli vykoukl zpoza mraků. A v tutéž chvíli jako by se kdosi zcela tiše a naprosto nepozorovaně vytratil...

Probudil je hlídač. Ne strážný z vojenského útvaru, ne fízl od Vojenské policie, opravdu hlídač. Zámeckého parku.

„Co tady děláte?! Jak ste se sem dostali?!“

Ještě včera – ale co vlastně v tomto okamžiku znamená slovo „včera“? – tu byly divoké houštiny, kde člověk nevěděl, o co zakopne, a pokud o to zakopne, zda to nevybuchne. A teď najednou pečlivě udržovaný anglický trávník. Přistřižené keře. Opodál bělostné stěny zámku. Tady působí dvojice trampů v maskáčích nasáklých kouřem desítek potlačů opravdu poněkud nepatřičně. Skoro stejně exoticky jako výsadek pověstných Paroubkových Marťanů.

„Co takhle kouknout na návštěvní řád?!“ nepřestával prudit hlídač: „V devět večer se park zamyká...“

„Ale včera...“

„No jasně, to bylo včera vo dvě hodiny dýl, dyž tu teda byla ta městská slavnost. Ale to byla výjimka – a v jedenáct ste i tak měli vypadnout...“

„A kde je Leontýnka?!“ uvědomil si najednou Bušek, že nejsou všichni.

„Jaká Leontýnka?“

„Tady Buškovo děvče.“

„Žádný děvče tu s váma nebylo. A dyby bylo, myslíte, že bych vás tu jen tak nechal? Jen pro krásný voči nákyho děvčete?!“

Vyšli – tedy vlastně byli vystrčeni – na náměstí. Ne, nebyla to taková idylka jako onen noční přízrak z před víc než stovky let. Půdorys protáhlého prostranství sice zůstal zachován, ale některé domy měly fádni bří-

zolitové fasády, jednu proluku vzniklou po poslední válce dokonce zaplnil dvoupatrový panelák s plochou střechou. A ten obchoďák při vyústění Klášterní ulice také nepatřil mezi architektonické skvosty. Plocha hlavního městského prostranství byla zamořena parkujícími auty. Rokokový kostel na horní straně náměstí vykazoval známky dlouhodobé neúdržby, ale zárodek lešení u jeho stěn dával tušit, že by se to už brzy mohlo změnit.

Šipky na rozcestníku poblíž radnice byly dvojazyčné. Ne česko-německé či německo-české. Vlastně ani česko-ruské, ty se dají najít tak třicet kiláků západně odtud. Tady a teď je přece jen už jiná doba, tady a teď frčí angličina.

POŠTA – POST OFFICE
RADNICE – CITY HALL
KLÁŠTER – MONASTERY
ZÁMEK – CASTLE
NÁDRAŽÍ – RAILWAY STATION
HŘBITOV – CEMETERY
TEPLÁRNA – GAY FACTORY

V městské teplárně se zrovna koná den otevřených dveří. Jako součást městských slavností. Prohlídka zařízení zrekonstruovaného za podpory fondů Evropské unie by jistě mohla být zajímavá. Jenže ten poněkud svérázný překlad do angličtiny tak trochu odrazuje.

Vyrazili tedy na prohlídku kláštera. Přestože bulvárním tiskem občas probleskne zvěst, že ten či onen klášter se od té teplárny – gay factory – v principu zas až tak moc neliší. Procházel chodbami jak původního barokního křídla, tak přestavěnými částmi. Až došli do rozlehlého klášterního chrámu svatě Alžběty.

Tě sošky, která svým stářím zjevně vybočovala ze slohově jednotného vybavení kostela, si paradoxně dříve všiml Bušek než Schliemann, který by to měl mít v popisu práce. „Koukám, že tohle vypadá jako kopie Madony z Velhartic, nemám pravdu?“

„Nemáte. To je originál. Začátkem roku 1953 akutně hrozilo, že naše město a všechno široko daleko zabere armáda. A časem tu nenechá kámen na kameni. Jenže pak se stalo něco jako zázrak. Vojenský pání si najednou řekli, že dvě cvičiště by sice byly fajn, ale ještě lepší by možná bylo cvičiště sice jen jedno, jenže dvojnásobný. A tak svůj zájem přesunuli na Šumavu, na Sušicko. Zabrali mimo jiný Velhartice včetně kostela s touhle soškou.

Jenže to nedalo spát náky Markétě Vyskočilové. Nedokázala se smířit s tím, že by tahle památka měla skončit v rukou armády. Jednou se do Velhartic vypravila, zákaz nezákaz, aby tu sošku sebrala a převezla někam do bezpečí. Vlízť do kostela, kde už chyběly dveře, nebylo nic složitého. Vzlť tam sošku už vůbec

ne. Jenže pak na ní narazila patrola. A dotyčnou pani nenapadlo nic chytřejšího, než dát se na útěk. Bohužel zazmatkovala a začala to brát směrem k čáře. Dovedete si představit, jak to v tehdejší době mohlo dopadnout. Uvědomte si, že byl zrovna rok 1958... Průstřel srdce a několik dalších zásahů – to se dá asi jen těžko přežít...

Ale soška se díky tomu zachránila. Protože hned příští měsíc ten kostel při cvičnejch střelbách do základů vyhořel.“

Buškovi se zatmělo před očima.

„Na nákou dobu jí poskytnul azyl páter Josef Břicháček v kostele v Zavlekově, jenže tam už skoro nebylo k hnutí. Vobrázky křížových cesty z kostela v Červeném Dřevě, něco z Prášil, něco z Kašperskejch Hor,... No, nakonec se dostala až sem...”

Vyšli ven.

„Markéta Vyskočilová... to přece byla...“ začal ze sebe páčit Bušek.

„To by byla babička Leontýnky,“ opravil ho Schliemann: „Jenže Leontýnka, tedy vlastně ani její maminka, se už nestihla narodit...”

„Takže hledat jí je zbytečný...“ zněl zdrceně Buškův hlas: „Jenže jak já to vysvětlím... Ale dyť vono... vono vlastně není komu...”

Stejně tak je asi marné hledat Kámen všech přání. Vždyť vlastně ani s jistotou nevědí, zda je zazděn v zámku, v kostele nebo někde úplně jinde.

Vydali se směrem k nádraží.

„Jak že to tam bylo? Myslím na tom šutráku...”

„Všechna Vaše přání se splní – jen...”

„Jen co?”

„Nevím. Bylo to vodlomený. Nebo vodsekaný. Ale jak se tak koukám na všechno kolem, pasovalo by tam jedno: ...*jen pomyslete na vedlejší účinky!*“

Bušek zapátral v kapse po občanském průkazu. Pokud jeho městys vzal již před jeho narozením řas, musí se podívat, kam že se má vlastně vrátit domů.

A pokud se dlouhá desetiletí dějin jakýmsi zázrakem změnila dodatečně a halucinací není to, co prožívají právě teď, čím vlastně byl život, který prožili předtím? A pokud začne vyprávět o tom, co prožil v místech, která už tehdy neexistovala, neskončí náhodou v Dobřanech? Tedy pokud se dějiny nezměnily i v tomto punktu a ten ústav nebyl – třeba už kdysi dávno – také přeložen někam úplně jinam... Každopádně potíží se ztrátou paměti – totiž na ty události, které se v jeho životě odehrály, ale on je neprožil – těch se hned tak nezbaví. A jaké změny ve svém dosavadním životě zaznamená Schliemann? Jen Leontýnka je těchto starostí nadobro zbavena.

Jedno ale začínají pociťovat s nezvyklou naléhavostí – se stejnou, s jakou je jakési osu-

dové volání ještě nedávno táhlo právě sem. Touhu vyrazit za vzpomínkami na život, který vlastně nikdy neprožili. Společně proniknout do míst, kde se kdysi nacházely Velhartice nebo Kašperské Hory. A objevit i tam jeden zvláštní nápadně přitesaný kámen.

*Miloš Hlávka, Nový Knín
3. místo v próze oldpsavců*

Podzimní (ne)odlety

Podzim barví stromům listy
a chlad je hází do louží
zas zvedám hlavu často k nebi
kdy už tam hejno zakrouží

I letos tak jako každý rok
lákaj mě ptáci utoulaní
ať aspoň jednou přidám se
já jenom mávnu prázdnou dlaní

že křídla stále ještě nemám
že o nich pořád jenom sním
tak usměju se smutně vzhůru
nezlobte se – neletím

*Petra Strouhalová – Fifa, Praha
1. místo v poezii*

POINTA aneb jak se zaručeně nestát Zlatým Trapsavcem v roce 2010

Budík zařval přesně v 04.45 hodin. Ruka, která se vynořila z peřiny chvíli tápala po paraketách na podlaze až narazila na oblé tvary řvoucího neřáda. Bříška prstů nahmatala na těle budíku to jediné správné tlačítko a zjednala klid. Potom se stáhla zpět do vyhřáté jeskyňky.

„Co jsem včera blbnul?“ letělo Igglimu hlavou, když balancoval na rozostřené hranici mezi spánkem a procitnutím.

„Tři piva, tři panáky slivovice a půl litru mléka na hedvábnou a pak jsem šel do peří,“ promítal si Iggli na strop pokoje obrázek včerejšího večera. „Tak proč jsem si, doprdelepráce, nařídil budíka v neděli na tři čtvrti na pět?“ nešlo mu do hlavy. Najednou vše naskočilo. Vyskočil z postele, po hmatu našel vypínač na lampičce, rozsvítil a vrhl se na hromadu papírů na pracovním stole. Poslední číslo Puchejře leželo utopené pod vrstvou účtů, propagačních letáků a rozlepených obálek dobrých a zalepených obálek špatných zpráv. Rychle nalistoval stránku s logem ušaté postavičky a v textu pod ní hledal jen tučně tištěná písmena. Našel. S Puchejřem v ruce doběhl k visacímu kalendáři a zapíchl prst do kolonky s aktuálním datem. Podle kalendáře bylo 28. února 2010. Poslední den, kdy se mohl stát letos Zlatým Trapsavcem!

Zapnul konvici s vodou. Než konvice cvakla, našel v šupletí zápisník. Opatrně rozlepoval umaštěné a umolousané listy a četl úryvky vět zapisované na pařezech, hrbatých zádech kamarádů a ubrusech hospod a putyk, do kterých byly opilými vajgly vpálené tvary dosud neobjevených ostrovů. Kafe bylo silný a hustý jako rašelina. Ustrkával hořkou tekutinu a zíral na plochu monitoru. Zatím byla sněhově bílá, jako vrcholky kopců za oknem. Svítalo a ještě neměl jediné písmenko. V hlavě vzducho-prázdnno. Otevřel zápisník.

„U povídky je důležitá první věta. Měla by čtenáře zaujmout a vtáhnout do děje.“

První náповěda nezabrala. Dalších dvacet minut hleděl stále do prázdné obrazovky s jediným cílem. Zašpinit její čistotu první větou. Nápad začít povídku až větou druhou nevyšel. Zapíchl prst opět do zápisníku, kde ho zaujalo nadějně slovo: Téma.

„Téma povídky by mělo být neotřelé, nové nebo alespoň s novým úhlem pohledu na věc. Pro čtenáře je důležitá jasná orientace v ději, konstrukce zápletky a hlavně pointa.“ Vybavil si loňského vítěze Trapsavce. Výrazné lícní kosti, řídké vousy, špičatý nos, oči pořouchlého teriéra, dlouhé vlasy do culíku a ustupující čelo. Před očima mu naskočily obrázky od Buriana, co visely na stěně v učebně dějepisu. Když se na něj loni u ohně pokradmu díval, říkal si: „Když

to dokázal tenhle, tak to dokážu za rok taky. Za rok kolem mě budou stát všichni ti Delonové, Halířové, Jaroušové, Candáti a Ťapiny, bouchat mně do zad, lámat palec a nadšeně říkat: Dobrý, fakt dobrý. A jak že ti říkají? Iggli? Co to je. Hlemýžď? Skvělý Hlemýžď.“ Možná celou věc podcenil. Někteří jedinci prostě klamou tělem. Jako ten loňský. Musel být minimálně inženýr. Přinejmenším zvládal jasnou orientaci v ději, konstrukci zápletky, nový úhel pohledu i pointu. Určitě inženýr. A tomu se to píše. Kancelář, tým a slovník cizích slov. Přeskočil pár listů v zápisníku a našel další poznámku.

„Zdlouhavé popisy odrazují.“

To vypadalo dobře. Stejně dobře vypadaly i poznámky další.

„Pes v povídce, automaticky bod navíc.“

„Italská opera – jasný postup do druhého kola.“

„V povídce minimálně jedna trať. Čím užší tím lepší.“

„Popis hospody ve všech rozměrech. Cítit, vidět, slyšet.“

„Pro vlasatý holky korálky jeřabin.“

S tím už se dalo něco dělat. Zavřel oči a vybavil si loňskou vodu. Bříška prstů konečně dopadla na klávesy.

Voda vězněná nad vysokým jezem unikala ze svého vězení úzkou propustí. Získanou svobodu

oznamovala všem v nedalekém kempu hlubokým duněním a plivanci bílé pěny. Plameny ohňů rozdělaných mezi stany vyřezávaly ze tmy bledá břicha složených lodí a ta se podobala na břeh vyvrženým velrybám. Ve tmě mezi hladinou řeky a krupicí hvězd projížděl vlak. Osvětlená okénka vagónů seřazená za sebou připomínala bez slyšitelného zvuku cvakání kol na spojnicích kolejí úzkorozchodné trati a bez vrzání náprav utíkající kravín. Parní lokomotiva uvádějící vše do pohybu nebyla ve tmě vidět.

Iggli vyškrtl z poznámek trať. Měl radost z lokomotivy. Stala se pro porotu neplánovaným bonusem. Teď ještě hospodu, jeřabiny, operu a psa.

Monotónní hučení jezu přehlušil občas výbuch smíchu z nedaleké hospody. Hospoda byla v malém montovaném domku u vjezdu do kempu. Kapacita lokálu byla dnes večer mnohonásobně překonána a hostinský mohl podávat šizené štuclí piva jen vodákům nalepeným kolem pípy. Ti je posílali nad hlavou dál do nitra hospody a řetězy dlaní vracely zpět již jen zašpiněné obaly. Postavy vodáků zahalené v mlze cigaretového dýmu a s neustále putujícími štuclí nad hlavou připomínaly tržiště dalekého Orientu. Občas otvírané dveře do hospody vypustily do tichého kempu oblak potrháných slov, smíchu a pomuchlané tělo vodáka, který v záchvatu kašle mizel v nedalekém jeř-

binovém remízu. Odpoledne se totiž ucpal jediný hajzlík a otevřený septik pěkně smrděl.

Iggli se zaradoval, jak snadno překonal jeřabiny a hospodu ve všech rozměrech. Teď ještě operu a psa.

U jednoho z ohňů pospával jezevčík. Jen občas otevřel oči a přejel okolní tmou kontrolním pohledem.

Pochod prstů po klávesnici ustal. Iggli začal počítat. Za jednoho psa bod navíc. Porotce má pět bodů. U nejlepší práce dokonce šest. Logicky tedy za pět psů plný počet bodů. Jak prosté. A nikdo na to do dneška nepřišel. Zatetelil se blahem.

„Jen jestli mu budou stačit jezevčíci,“ zapochyboval.

Vstal a vytáhl z knihovny atlas psích plemen.

„Čím větší, tím lepší,“ pomyslel si Iggli a zalistoval v kapitole „Největší psi“. Po přečtení příslušné kapitoly jezevčíka bez milosti vymazal

U jednoho z ohňů pospávalo šest německých dog. Jen občas otevřely oči a přejely okolní tmou kontrolním pohledem. Dívka Amazonka sedící na hranici světla a stínu držela v ruce kytaru. Její dlouhé blond vlasy stékaly po těle kytary ve dvou vodopádech a tenké dlouhé prsty běžaly po čer-

ném hmatníku s rychlostí vyplašených ještěrek. Tóny zrozené v těle kytary vyskakovaly z ozvučného otvoru s precizností secvičené paradesantní brigády a na čerstvém vzduchu se řadily do jediné rychlé melodie.

„To znám,“ objevila se ve dveřích stanu hlava dívky Carmen s ohnivě rezavými vlasy „To je Vivaldi, ne?“

„Little Bighorn,“ zvedla hlavu dívka Amazonka a vodopády náhle vyschly.

„Tak tohohle taliána jsme na pajdě nebrali,“ zakroutila dívka Carmen nechápavě hlavou a zmizela opět ve stanu.

Na to jaká to byla ještě před chvílí bída byl Iggli spokojený. Do úvodních vět povídky zapracoval hned všechny informace získané na loňském semináři a byl si jist, že dosavadní věty jsou neotřelé, nové, ve správném úhlu a jasně zorientované. S Little Bighornem navíc i vtipné. Teď už jenom konstrukci zápletky a pointu. Možná je škoda, že s příběhem začal až takhle pozdě večer. Za tmy se možnosti vytvořit dobrou zápletku zmenšují. Navíc poslal všechny postavy do hospody. A taky není na takovou zápletku dost dobře vidět. Rozhodl se přesunout konstrukci zápletky na ráno.

Ráno se kemp proměnil v živoucí mravenišť. Kopule stanů klesaly k zemi s mohutným vydechnutím a všude na louce vykvetly modré

plastové barely. Balily i blondýnka s rusovlásokou.

„Ježíši! Nemám pojmenované postavy!“ zděsil se Iggli. Zalistroval rychle v zápisníku. „Pro čtenáře je dobré, když jméno postavy vyjadřuje i některou její charakteristickou vlastnost. Ušetří se tak prostor v popisu.“

„Blondáté budu říkat určitě Amazonka,“ rozhodl se Iggli. „Je to stylové, od vody a tím že zná řeku až z Jižní Ameriky, čtenáři naznačí, že je jenom odbarvená. Hlavní hrdinka nemůže být úplně blbá. No a rusovlasé třeba Carmen. Žhavá, ohnivá, nespoutaná jako ohnivě plameny. Jasně,“ uzavřel Iggli a vrátil se v ději do včerejšího večera.

Balily i Amazonka a Carmen. Šest německých dog se dívalo na jejich snažení s očividným nezájmem a jediné, co je dokázalo vzrušit, byl hubený kluk od vedlejšího stanu, který už se dobrou hodinu trápil s kvalitním plechem konzervy lanšmitu.

„Každá postava do chystané zápletky dobřá,“ zařadil Iggli do povídky lanšmítáka. „No a teď už šup s holkama na vodu a někde nad dalším jezem to pěkně zamotáme,“ mnul si netrpělivě ruce. „Jenom aby tam byla pěkná retardéra,“ poskakoval netrpělivě na židli. Vše už viděl úplně jasně. Hlavy skloněné nad úzkým betonovým korytem. Voda z celé řeky

uzamčená v betonovém korytu exploduje pod retardérem v divokém válci. Amazonka věhá. Po ostré hádce se nechá od Carmen přesvědčit a jedou. U vjezdu netrefí. Příd' se svezte po betonové koze a loď se dostane bokem k betonové stěně. Skřípění. Amazonce zůstane ruka mezi bokem lodi a hrubým betonem a bolestí pouští pádlo. Na stěně propustí krvavá stopa. Neovladatelná loď se převrací. Těla mizí pod vodou. Loď se v divokém válci rozlomí a trosky vyplouvají do tišiny pod jezem. Po děvčatech ani stopy. Zděšení na břehu. Odpočítávání vteřin. Přijíždí lanšmíták. Konečně se mu podařilo otevřít konzervu a je naježený a plný energie. Zápletka jako víno. A pointa? Třešnička na dortu. Probuzení. Všechno byl jen sen... No není to geniální? Iggli bobtnal. Nudilo ho, že před tím vším musí dostat holky na loď a ujet těch deset nudných a nic neříkajících kilometrů.

Smaragdově modrá vydra se houpala ve vlnkách pod jezem. Amazonka naložila oba plastové sudy, přivázala je k rozpěrcce a vyvázila přesně na střed lodi. Carmen nasedla na háček, zapíchla pádlo do písčitého dna a na pádle udržovala stabilitu. Amazonka vklouzla do lodi opatrně přes bok a vyzkoušela celkové vyvážení. Ze břehu je nervózně pozorovalo šest německých dog.

Iggli u počítače zkameněl. Najednou měl nepříjemný pocit, že něco v konstrukci příběhu nedomýšlel.

„Tak kluci, nasedáme,“ zakřičela na dogy Amazonka. Dogy vletly do vody v jediném obrovském gejzíru. Jejich mohutné tlapy měnily říční dno v hluboké oranžiště a voda všude kolem se hnědě zbarvila. K lodi dobehly téměř současně. Šest německých dog se pokusilo nalodit na loď v jediném okamžiku. Jako první se dostala do lodi nej-mohutnější doga. Horko těžko nacpala mohutné tlapy do škvír mezi barely a pevně vsazené sedačky a tím že to dokázala, vyplnila v lodi poslední volné místo. S tím se ostatní dogy nesmířily. I ony chtěly zažít nervy drásající podívanou na dalším jezu. Začal nelibostný boj. Mohutné tlapy s vytrčenými drápy a zahnuté zuby trhaly laminát lodi jako térový papír.

Iggli se zděsil. Nevěřičně zíral na pulsující kouli zvířecích tlap, lidských rukou a zpěněné vody, ze které do všech stran odletovaly kusy laminátu. Očima plnýma slz a beznaděje sledoval, jak se loď mění v tisíce smaragdově modrých střepů, kterých se zmocňuje proud a odnáší je dál po proudu. Bezmocně sledoval, jak blankytně modrý ostrov, zápletka i pointa mizí v ohbí řeky a společně s ním i ušatá soška s vypáleným nápisem Zlatý Trapsavec.

Jan Valeš – Jeňýk, Holýšov
2. místo v próze oldpsavců

36. TRAPSAVEC 2010

Sborník 36. ročníku
trampské literární soutěže

Grafická úprava: Hana Dohnálková – Štěhně

Ilustrace na titulní stránce: Tom Zvědělík

Obálka: Iva Spurná – Draculae

Redakce: Petr Náhlík – Vokoun,

Michael Antony – Tony

Vydalo: Sdružení Avalon v květnu 2010

jako svou 101. publikaci

Kontaktní adresa: Sdružení Avalon

Komořanská 87/13

143 00 Praha 4

E-mail: puchejr@volny.cz

Naše webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz

Dědek-fotograf (hlavní cena)

S bouřkou v zádech – T.O. Skaláci

Kategorie fotografie, téma Cesty

1. místo: S bouřkou v zádech – T.O. Skaláci

2. místo: Cestou k horizontom – Haluz

3. místo: Cesta odnikud – Hancynka

Kategorie fotografie, Volné téma

1. místo: Montana I. – Hancynka

2. místo: Skály – T.O. Skaláci

3. místo: Odpoledne na Manitoulin islandu –
Hancynka

Na brdském campu Vejce natvrdo (Hardegg), ale i na Empty campu jste se mohli o posledním květnovém víkendu kromě Trapsavce potkat taky s Trasou – výtvarně zaměřenou trampskou soutěží.

Kdo chtěl, mohl si během odpoledne prohlídnout výstavku dílek letošních soutěžících, kterých se nashromáždilo sedumdesát osm – padesát sedum fotek a dvacet jedna grafik – od jedenácti lidí a tří trampských osad. A kdo chtěl, mohl dát svému favoritovi hlas, ten pak měl vliv na to, kdo získá diváckou cenu – putovní vlnku.

Ani letos jste nebyli ochuzeni o vyhlášení výsledků u večerního slavnostního ohně, letošní porota ve složení VOJTa Herout, Václav Kappel – Monty a Pavel Dohnálek – Buldok rozhodla takto:

Ostatní trampská grafika

(zvadla, PF, camrátko)

1. místo: PF 2010 D'Ady, Túlavá Jackie
& Haluz – D'Ady

2. místo: Zvadlo na 105. narozeniny Efy
a Balůa – Rysák

3. místo: PF 2010 U.S. Kristus – Rysák

Všem vítězům gratulujeme!

<http://trasa.webnode.cz>
trasainfo@googlemail.com

TRAMPSKÉ KNIHY A PUBLIKACE

Od roku 1994 vydal Avalon v edicích Zelené řádky, Trapsavec, Stopy sešlapanejch bot, Trilobit, Chechták a Táborový oheň celkem 101 knih, sbírek, zpěvníků a sborníků s tramským obsahem.

Níže uvedené tituly jsou z těch nových či novějších, které jsou zatím ještě k dostání.

BRDSKÉ POVÍDKY II / Kavče, Houla, Marko Čermák, Spinius Augusta, Waki, Jupp, Tony, Wandri, Robin, Ondřej Vaculík, Hanka Hosnedlová, Želva

STOPOU TOULAVOU /

Fredy Schubert a Miki Ryvola

LISŤI aneb CO ZBEJVÁ / Miki Ryvola

ZÁCHRANNÁ BRZDA / Mirek Novák – Kazatel

PROKLETÁ VŮNĚ HOR / Wabi Ryvola

CLAIM / Mirek Valina

RYCÍ VIDLE NAVŽDY / Karel Růžička – Lišák

BRÁNA / Jaromír Hlavatý – Juan

NOC ZÚČTOVÁNÍ / Michael Antony – Tony

UDĚLALI MI NĚCO S PALCEM /

Michal Konečný – Jupp

Připravujeme:

POSELSTVÍ WABIHO RYVOLY

První díl zpěvníku obsahující 123 Wabiho písní napsaných do roku 1974, samozřejmě v notách i s akordy. Dále zde najdete archivní a povětšinou méně známé fotografie, příběhy... Druhý díl bude následovat do dvou let od vydání prvního.

TRAMPSKÝ KALENĎÁŘ 2011

Část měsíců zdobí ilustrace Mikiho Ryvoly, Lexa, Toma Zvědělika, Matesa, Marko Čermáka a Chůfa. Zbývající měsíce jsou pro změnu s fotografiemi z vandrů.

Uvedené knížky jsou k zakoupení v našem e-obchůdku, který najdete na stránkách Avalonu:

<http://www.sdruzeni-avalon.cz>

nebo na adrese:

Sdružení Avalon,

Komořanská 87/13, 143 00 Praha 4

e-mail: pucejhr@volny.cz

Dále vydáváme tramské časopisy Pucejhr a Brdská vločka, trapsavecké Řádky.